

Luboš Stehlík

Svým inteligentním přístupem k hudbě lze Marcipán přirovnat k bratrům Ebenům

(Harmonie – 2003)

Není to tak dávno, co se Supraphonu opět otevřela možnost vydávat kromě klasické hudby i hudbu označovanou strašným názvem nonartificiální („neumělecká“). Je sympatické, že jedním z prvních původních titulů je deska Marcipánu, skupiny pěti mladých lidí. (Kéž by to bylo pro firmu znamením pro kvalitu i v této oblasti.) Po úspěšné a pro svou originalitu i kritikou velmi ceněné desce u české firmy Arta Records tedy debut u nejsilnější české nahrávací společnosti.

Marcipán těžko vsunete do nějaké stylové krabičky. Bylo by to ostatně zbytečné. Prostě skupinka hudebně velmi zdatných, kreativních a zapálených lidí se rozhodla podívat se po svém na původní nápěvy lidových písní. S národním pokladem zapsaným ve sbírkách Františka Sušila, Jana Poláčka a Vladimíra Úlehly nakládají mladíci a jedna sličná žena relativně velmi svobodně, i když po nějaké době vlastně zjistíte, že z toho všeho prosakuje jejich respekt k původním bezejmenným tvůrcům. Jistě by mohl Marcipán vystupovat jak na folkovém festivalu, tak i na jazzovém happeningu v Lucerna Baru nebo na setkání obrozených křesťanů. Prostě jejich radost ze hry bych si dokázal představit v lečjakém prostředí. Svým inteligentním přístupem k hudbě (velmi volně specifikované jako folk) bych dokonce Marcipán přirovnal k bratrům Ebenům. Záměrnou syrovost nahrávky dotváří snímání zvuku, instrumentace i občasná intonační nedotaženost tónů. K tomu připočtete temperamentní pěvecký projev vůdčí osobnosti Marcipánu – Jiřího Hodiny – a vychází z toho osvěžující hudební proud, jenž může působit na český „folk“ jako živá voda. Deska obsahuje vedle vysloveně prvoplánově výrazných písní (Polajko, V širém poli) i křehké náladové písně (Léta), které oceníte až po několikerém poslechu.

Byl už nejvyšší čas, aby naše lidové melodie nově převyprávěl lidem také někdo jiný než Čechomor. Jenom doufám, že Marcipán nikdy nepadne do tenat komerce natolik, že bychom se jednou dočkali jeho spolupráce se symfonickým orchestrem a nějakým „světovým“ aranžérem.

Marcipáne, zůstaň stále tak voňavý!

nahráli: Jiří Hodina – housle, zpěv, Martina Příbylová – klavír, zpěv, Ondřej Škoch – kytara, zpěv, Štěpán Škoch – soprán a tenorsaxofon, klarinet, flétny, perkuse, zpěv, Tadeáš Mesany – kontrabas, zpěv; hosté: Hana Blochová – gotická harfa, varhanní portativ, Jan Linhart – perkuse.

Hodnocení časopisu Harmonie – Body: 5 z 6